



ת"פ 52582/08/19 - מדינת ישראל - פמ"ד נגד גלינה רידה

בית משפט השלום באילת

15 ספטמבר
2020

ת"פ 52582-08-19 מדינת ישראל נ' רידה

מספר פל"א 366127/2018

לפני כבוד השופט שי ברגר
המאשימה:

מדינת ישראל - פמ"ד

נגד

הנאשמת:

גלינה רידה

נוכחים:

ב"כ המאשימה - מתמחות אל גלפז ולידור אזמה

הנאשמת וב"כ - עו"ד מוטי שטרית

פרוטוקול

גזר דין

1. הנאשמת הורשעה על יסוד הודאתה בכתב אישום המייחס לה עבירה של **השארת ילד ללא השגחה** - לפי סעיף 361 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

עובדות כתב האישום

2. על פי עובדות כתב האישום, במועד הרלוונטי ניהלה הנאשמת קייטנת קיץ בכתובת פטיו 623 באילת, בה העסיקה נערה קטינה ילידת 00.00.04 כמסייעת (להלן: "**הנערה**").
3. בקייטנה השתתפו כעשרה ילדים בגילאי 4-10 לערך, וביניהם הפעוטה ס"ש, ילידת 00.00.14 (להלן: "**הפעוטה**").
4. ביום 13.8.18 בסמוך לשעה 09:30, שלחה הנאשמת את הנערה לבדה אל פארק משחקים באילת עם שבעה מילדי הקייטנה, ובהם הפעוטה. בעת ששהתה הנערה עם הילדים בפארק, ניתק קשר העין בינה לבין הפעוטה.

עמוד 1



5. בשלב כלשהו, בסמוך לשעה 11:00, הפעוטה הגיעה לביתה באילת בליווי אישה שזהותה אינה ידועה למאשימה, כשהפעוטה חבולה בפניה וסובלת משפשופים והמטומות סביב עיניה ובמצחה.

תסקיר שירות המבחן

6. מתסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינה, עולה כי הנאשמת כבת 74, גרושה, אם לשני ילדים בשנות ה-50 לחייהם ומתגוררת באילת. הנאשמת נולדה וגדלה בברית המועצות, שם למדה לימודי רפואה, ובגיל 43 עלתה ארצה עם ילדיה ולאחר שעברה הכשרות וקורסים שונים המשיכה לעסוק בתחום הרפואה בארץ. כיום, ומזה כשלוש שנים, מנהלת הנאשמת עסק עצמאי של צהרון פרטי בביתה וזכאית לקצבת גמלאות.

7. ביחס לביצוע העבירה, **הנאשמת נטלה אחריות חלקית למעשיה**, אך ביטאה חרטה על אופן התנהלותה והכירה כשלים שהובילו לאירועים המתוארים, כגון העסקת עובדת צעירה מבלי לשאול לגילה ומבלי לברר את יכולתה להשגיח על פעוטות. בנוסף, הנאשמת תיארה הפקת לקחים הבאים לידי ביטוי בהעסקת שלושה עובדים בוגרים בגילאי 40 ומעלה שמסייעים לה בהשגחה על הילדים. יחד עם זאת, שירות המבחן התרשם, כי הנאשמת מתקשה להעמיק ולבחון התנהלותה באופן ביקורתי, ומתקשה לראות את ההשלכות הפוטנציאליות הנוספות שיכלו להיגרם לפעוטה ולשאר הפעוטות.

8. לאור כל האמור לעיל, ולאור גילה של הנאשמת והתרשמות שירות המבחן מיכולתה החיובית להפיק לקחים, שירות המבחן העריך כי הסיכון לביצוע עבירות נוספות בתחום זה על ידי הנאשמת הינו נמוך, **והמליץ על הטלת מאסר מותנה, פיצוי כספי וצו של"צ בהיקף 180 שעות.**

אשר לשאלת ההרשעה, בשל קשייה של הנאשמת להבין לעומק את חומרת העבירה והשלכותיה ואת הנזקים הפוטנציאליים אשר היו עלולים להיגרם כתוצאה מהתנהלותה, ובכדי לחדד עבורה את חומרת מעשיה והשלכותיהם, **שירות המבחן לא בא בהמלצה לביטול הרשעת הנאשמת.**

טיעוני הצדדים

9. המאשימה טענה, ביחס לאינטרס החברתי המוגן בענייננו, כי הנאשמת פגעה במעשיה הן בשלומה ובבריאותה של הפעוטה, הן בתחושת הביטחון של הוריה והן בקטינה שהועסקה על ידיה בעיסוק שלא מותאם לגילה. באשר לנסיבות ביצוע העבירה, פירטה המאשימה ביחס לעצמת רשלנותה של הנאשמת, לתוצאות מחדליה ולנזק הפוטנציאלי הצפוי כתוצאה מביצוע העבירה. בנוסף, המאשימה הפנתה לתסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינה של הנאשמת, וטענה, כי ניתן ללמוד ממנו שהנאשמת נטלה אחריות חלקית בלבד באשר לביצוע העבירה ומתקשה להעמיק ולבחון באופן ביקורתי את התנהלותה. אשר לשאלת ביטול ההרשעה, נטען, כי הנאשמת לא עומדת בתנאים לביטול ההרשעה בהתאם להלכת כתב, וכי תסקיר שירות המבחן לא בא בהמלצה לכך, ולכן אין לבטל את הרשעתה. המאשימה טענה כי מתחם העונש ההולם בעניינה של הנאשמת נע בין מאסר מותנה ושל"צ ועד למספר חודשי מאסר בפועל, לצד פיצוי להורי הפעוטה. **לאור האמור לעיל, המאשימה עטרה להותיר את הרשעת הנאשמת על כנה והשית עליה עונש מאסר לביצוע בדרך של עבודות שירות ברף הנמוך, לצד מאסר מותנה, פיצוי משמעותי וקנס.**



10. ב"כ הנאשמת טען, כי מדובר בנאשמת מבוגרת, בת 74, רופאה במקצועה, נורמטיבית לחלוטין. לטענת ב"כ הנאשמת, ביום האירוע נאלצה הנאשמת להישאר בגן עם ילדה שחלתה, ולכן יצאה הנערה שהועסקה על ידה, והנאשמת סברה שאיננה קטינה, לפארק עם יתר הילדים. לטענתו, אישה מבוגרת שככל הנראה הכירה את משפחת הפעוטה זיהתה את הפעוטה והחזירה אותה הביתה. כמו כן, נטען כי לא הוכח שהחבלות שנגרמו לפעוטה קשורות בהכרח לנאשמת, ולא ידוע היכן נפצעה הפעוטה ובאיזו מסגרת. אשר למדיניות הענישה הנוהגת, נטען, כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים עונשים הנעים סביב קנס כספי ומאסר מותנה בלבד. בנוסף, ב"כ הנאשמת טען כי מדובר באישה בעלת מקצוע מכובד שעבדה לאורך חייה במסירות והציגה תעודות הצטיינות ומכתבי הערכה, ולא מדובר בעבירה שנעשתה בכוונת זדון. **לאור כל האמור לעיל, עתר ב"כ הנאשמת לביטול הרשעתה ולהטלת צו של"צ לצד פיצוי כספי סמלי.**

דין והכרעה

קביעת מתחם העונש ההולם

11. קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה, הוא העיקרון המנחה בענישה, תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, בערכים החברתיים שנפגעו במקרה זה, מידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.

12. **הערכים החברתיים** שנפגעו מביצוע העבירה הם זכותם של הילדים לשלמות גופם, ביטחונם ושמירה על בריאות נפשם. בחינת מידת הפגיעה בערכים המוגנים מובילה למסקנה כי הפגיעה הינה ברף הבינוני. הנאשמת שניהלה קייטנת קיץ, שלחה נערה קטינה אותה העסיקה כסייעת לבדה אל פארק משחקים באילת עם שבעה מילדי הקייטנה, ובעת ששהתה הנערה עם הילדים בפארק, ניתק קשר העין בינה לבין הפעוטה. לאחר כשעה וחצי הפעוטה הגיעה לביתה באילת בליווי אישה שזהותה אינה ידועה למאשימה, כשהיא חבולה.

13. אשר לתוכן האינטרס החברתי המוגן העומד בבסיסו של האינטרס הציבורי בעניינו, אפנה לדבריו של כב' השופט ירון לוי בת"פ 1557-03 **מדינת ישראל נ' שלום חדד** (1.4.2004):

"חומרת העבירה נגזרת מחשיבות הערך החברתי המוגן. בעבירה של הותרת ילד בלא השגחה, הערך החברתי המוגן הוא זכותם של ילדים לחיים ולהשרדות, ובראש וראשונה, לשמירה על שלומם ובריאותם."

14. **במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה**, לפי סעיף 40ט' לחוק העונשין, יש לתת את הדעת לכך שהנאשמת לא עמדה בחובתה להשגיח על הפעוטה, כשהתוצאה של מעשה העבירה הייתה, כי פעוטה כבת 4 יצאה ממקום שאמורה להיות מוגנת בו, ללא השגחה נאותה תוך שעמדה בסיכון ממשי, ושבה לביתה בליווי אישה שזהותה אינה ידועה ועם חבלות בפניה. למרבה המזל, אכן נסתים האירוע כפי שנסתיים, ובלא תוצאות חמורות יותר, ובכך נמנע אסון כבד עוד יותר שעלול היה להתרחש. עוד יש לציין לחומרה, כי דבר היעדרות הפעוטה נתגלה לא על ידי הנאשמת, אלא רק לאחר שהפעוטה הגיעה לביתה בליווי אישה אחרת והאם יצרה קשר עם הנאשמת, הבינה הנאשמת כי הפעוטה חסרה.



15. בהתאם למתווה שהותווה על ידי המחוקק בתיקון 113 לחוק העונשין ופורש לאחר מכך בפסיקתו של בית המשפט העליון, אקבע בשלב הראשון את מתחם העונש ההולם ולאחר מכן אגזור את העונש המתאים לנאשמת, תוך בחינה אם יש מקום לסטות לקולא או לחומרא מהמתחם.

16. אשר למדיניות הענישה הנוהגת, סקירת הפסיקה מלמדת כי בעניינם של נאשמים אשר הורשעו בעבירות דומות, בדרך כלל נקבעו מתחמי ענישה המשתנים ממקרה מקרה בהתאם לנסיבות הקונקרטיות בכל אחד מהם:

א. בת"פ 3119/03 **מדינת ישראל נ' איתן אלישבע** (29.9.2005), הנאשמת הורשעה לאחר שמיעת הראיות בהשאת ילד ללא השגחה בכך שהכניסה את הקטין למחסן צר ממדים כשגודלו כמטר רבוע, ללא תאורה עמוס בכיסאות ובו ארון חשמל. סגרה את הדלת כשהיא צועקת עליו שהוא בעונש למשך 10 דקות כשהוא ממרר בבכי. דינה נגזר בין היתר ל- 4 חודשי מאסר אשר ירוצו בעבודת שירות.

ב. בת"פ 1557/03 **מדינת ישראל נ' שלום אבי חדד** (1.4.2004), הנאשם הודה בהשאת ילד ללא השגחה בכך שבמסגרת עבודתו כנהג אוטובוס הסיע את התלמידים והורידם בגן הילדים, לא הבחין בכך שהקטין בן 3.5 נותר באוטובוס יצא וסגר את האוטובוס מבלי שהבחין בכך שהקטין נותר באוטובוס. הקטין נותר לבד באוטובוס משך 5 שעות, שעשה את צרכיו על עצמו והיה המום ומבוהל. לא נגרם נזק ממש גם לא נפשי, דינו של הנאשם נגזר בין היתר ל- 3 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות.

ג. בת"פ 29932-10-10 **מדינת ישראל נ' חזן** (12.2.2012), הנאשמת הודתה והורשעה בהשאת ילד ללא השגחה בכך כי בעת ששימשה כסייעת פעוט כבן שלוש יצא מהגן והלך לבית סבתו הנמצא במרחק של 500 מטרים תוך שחצה בדרכו כביש ראשי. דינה נגזר בין היתר ל- 6 חודשי מאסר על תנאי וצו מבחן.

ד. בת"פ 48038-03-10 **מדינת ישראל נ' טלמור** (7.12.2011), הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירה של השאת ילד בלא השגחה, בכך שהחזיר הנאשם את שתי בנותיו הקטינות, שהיו אז כבנות שנתיים וחצי וחמש וחצי, לבית אמן, עמה היה נתון בהליכי גירושין. על אף שידע כי המתלוננת שוהה בבית הוריה באשדוד ולא תוכל להגיע באופן מידי ולהשגיח על הבנות, הכניס הנאשם את הילדות לבית המתלוננת בצורן ועזב את המקום בהותירו אותן לבדן וללא כל השגחה. דינו של הנאשם נגזר בין היתר ל- 6 חודשי מאסר מותנה.

ה. בת"פ 13022-05-10 **מדינת ישראל נ' יעל זולי שעשוע**, (27.1.2013), הנאשמת הורשעה על פי הודאתה בעבירה של השאת ילד ללא השגחה ראווה, בכך שבעת ששימשה כגננת בגן פרטי, לא ביצעה הוראות ונהלים הקשורים ליציאת הילדים משטח הגן, ובעת פתיחת שער הגן הקטינה בת ה- 3 ברחו ושוטטה ברחוב, עד שנמצאה במרחק של כ- 200-300 מ' מהגן. דינה נגזר בין היתר ל- 6 חודשי מאסר מותנה.

ו. בת"פ 12952-03-10 **מדינת ישראל נ' רובין**, (30.1.2012), הנאשמת הורשעה על פי הודאתה בעבירה של השאת ילד ללא השגחה ראווה, בכך שהשאירה את אחייניתה שהייתה אז כ- 7 חודשים ברכב נעול וסגור במשך עמוד 4



כחצי שעה. דינה נגזר בין היתר ל-3 חודשי מאסר מותנה.

ז. בת"פ 3826/03 **מדינת ישראל נ' מלול בוחבוט אסתר**, (19.5.2005), הנאשמת הורשעה על פי הודאתה בעבירה של השארת ילד ללא השגחה ברשלנות, בכך שבעת ששימשה כמחליפה לגננת, לאחר שהורי הילדים עזבו את ילדיהם מהגן, נעלה הנאשמת את הגן והשאירה בו פעוט בן 3 לבדו ועזבה את המקום. דינה נגזר בין היתר ל-3 חודשי מאסר מותנה.

17. **לאור כל האמור לעיל, בשים לב לנסיבות ביצוע העבירה שלפנינו, לערכים המוגנים שנפגעו, לעוצמת הפגיעה בהם ולמדיניות הענישה הנוהגת, הנני קובע את מתחם העונש ההולם, כמתחם שתחתיתו במאסר מותנה ורומו במאסר בפועל לתקופה קצרה שיכול ותרוצה בדרך של עבודות שירות.**

1. במקרה שלפניי, לא מצאתי כי קיימים שיקולים המצדיקים חריגה ממתחם הענישה לקולא (סעיף 40 לחוק העונשין), או לחומרה (סעיף 40 לחוק העונשין).

שאלת ביטול ההרשעה

2. אשר לעתירת ב"כ הנאשמת לביטול הרשעתה, על פי הכלל משהוכח ביצוע עבירה יורשע המבקש, וסטייה מכלל זה תעשה רק במקרים יוצאי דופן בהם סוג העבירה מאפשר להימנע מהרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה נוספים, וכן ראוי להטיל אמצעי זה רק במקרים שבהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה לבין חומרתה של העבירה.

3. לעניין זה בע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, נקבע כי:

"ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים."

4. כמו כן, נקבע כי לצורך ההכרעה בשאלת אי ההרשעה יש לשקול את עברו של הנאשם, חומרת העבירה, נסיבות ביצועה, מידת הפגיעה שהסבה העבירה לאחרים, הסבירות שהנאשם יעבור עבירות נוספות, דפוס התנהגותו של הנאשם ויחסו לעבירה - נטילת אחריות, הבעת חרטה, משמעות ההרשעה על הדימוי העצמי של הנאשם והשפעתה על תחומי פעילותו. נוסף על כך, נלקחת בחשבון שאלת שיקום הנאשם במסגרת שיקולי הענישה ואינטרס שיקומו, אשר יכול לא אחת להטות את הכף מול האינטרס הציבורי (ר' פסיקת כב' השופט שטרסברג כהן בע"פ 9090/00 **בועז שניידרמן נ' מדינת ישראל**).

5. במקרה דנן, לא שוכנעתי כי קיימת הצדקה לקבוע את עניינה של הנאשמת כיוצא דופן לשם חזרה מהרשעה. אמנם מתסקיר שירות המבחן עולה, כי הנאשמת ביטאה חרטה על אופן התנהלותה והכירה כשלים שהובילו לאירועים המתוארים והפיקה לקחים מהאירוע, אך יחד עם זאת, שירות המבחן התרשם, כי הנאשמת לקחה



אחריות חלקית בלבד לביצוע העבירה, והתקשתה להעמיק ולבחון התנהלותה באופן ביקורתי ולראות את ההשלכות הפוטנציאליים הנוספות שיכלו להיגרם לפעוטה ולשאר הפעוטות. לאור האמור לעיל, בשל קשייה של הנאשמת להבין לעומק את חומרת העבירה והשלכותיה ואת הנזקים הפוטנציאליים אשר היו עלולים להיגרם כתוצאה מהתנהלותה, ובכדי לחדד עבודה את חומרת מעשיה והשלכותיהם, שירות המבחן לא בא בהמלצה לביטול הרשעת הנאשמת. כמו כן, המאשימה טענה, כי הנאשמת לא עומדת בתנאים שנקבעו לביטול הרשעה ולפיכך אין לבטל את הרשעתה.

6. לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים הרלוונטיים בעניינה של הנאשמת, מצאתי כי יש לקבל את עמדת שירות המבחן והמאשימה ביחס לשאלת הרשעת הנאשמת. מהותה של העבירה ונסיבותיה אינן מאפשרות לסיים את ההליך ללא הרשעת הנאשמת בדין ללא פגיעה באינטרס הציבורי.

7. בעניין זה נקבע בת"פ שלום חדד המוזכר לעיל:

"על בית המשפט ליצוק תוכן ממשי, לחשיבות ערך זה, ואין להסתפק ברטוריקה דקלרטיבית. משמעות התוכן המעשי, בין היתר, הטבעת חותם פלילי על העבירה, בדרך של הרשעה, והימנעות מהרשעה, רק מקום שיימצאו נסיבות חריגות ויוצאות דופן במיוחד".

8. גם אם הדברים נכתבו על רקע נסיבות שונות במקצת (של נהג הסעות אשר הותיר ילד ברכבו), הדברים תקפים בעניינה של הנאשמת שבפניי, אשר לא עמדה בחובתה להשגיח על הפעוטה, בעת שהייתה אחראית לצרכיה ולשלומה, והשאירה אותה בלא השגחה ראויה ומתאימה, ובכך סיכנה את הפעוטה באופן ממשי. לנסיבות העבירה, לתוצאותיה, ולקיומו של האינטרס חברתי, יש להוסיף את נתוניה של הנאשמת עצמה, אשר מבססים את הקביעה, כי עניינה של הנאשמת אינו אחד מאותם חריגים המאפשרים סטייה ממדיניות הענישה המתבקשת. לא הוכח כל נזק קונקרטי שייגרם לנאשמת מעצם ההרשעה בדין והעובדה שמדובר בנאשמת המנהלת אורח חיים נורמטיבי, שזוהי לה הסתבכותה הראשונה בפלילים, אין בה כדי להביא לשקילת האפשרות לסיים את ההליך בלא הרשעה. בנוסף, לא שוכנעתי מהעדר יחס סביר בין חומרת העבירה לבין הנזק הצפוי לנאשמת מההרשעה ולא מצאתי כי הפגיעה הצפויה לנאשמת אינה שקולה ביחס לתועלת הציבורית שיש בהרשעתה. **לאור כל האמור לעיל, הגעתי לכלל מסקנה כי יש להותיר את הרשעת הנאשמת על כנה.**

גזירת העונש ההולם

9. על פי ההלכה הפסוקה, אשר לא שונתה גם לאחר תיקון 113 לחוק העונשין, הענישה היא לעולם אינדיווידואלית. ביטוי פרקטי לאותה גישת ענישה, ניתן למצוא בפסיקתם של בתי המשפט השונים אשר במקרים בהם הואשמו הנאשמים בביצוע מעשים דומים לאלו שביצע הנאשמת, ואף חמורים או קלים מכך, הם מצאו לנכון להשית עונשים שונים, כפי שהוצג דלעיל.

10. בעת גזירת עונשו של נאשם בגדרי מתחם העונש ההולם, כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, על בית המשפט לשקול את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כפי שאלו מפורטות בסעיף 40א לחוק העונשין.

11. במסגרת השיקולים **לחומרא** בעניינה של הנאשמת, יש לתת את הדעת לשיקול הרתעת הנאשמת וכן לשיקול עמוד 6



הרתעת הרבים, בשים לב לאינטרס הציבורי, המחייב אמירה ברורה ונורמטיבית של בתי משפט בתחום זה. בנוסף, יש לתת את הדעת להתרשמות שירות המבחן, לפיה הנאשמת לקחה אחריות חלקית בלבד לביצוע העבירה, והתקשתה להעמיק ולבחון התנהלותה באופן ביקורתי ולראות את ההשלכות הפוטנציאליים הנוספות שיכלו להיגרם לפעוטה ולשאר הפעוטות.

12. במסגרת השיקולים **לקולא** בעניינה של הנאשמת, יש לקחת בחשבון את העובדה שהנאשמת הינה אישה מבוגרת, המנהלת אורח חיים נורמטיבי ונעדרת עבר פלילי. כמו כן יש לתת את הדעת להודאת הנאשמת בכתב האישום, לקיחת האחריות על ידה והחיסכון בזמן השיפוט. בנוסף, יש לזקוף לזכותה של הנאשמת, את הערכת שירות המבחן כי הסיכון לביצוע עבירות נוספות בתחום הינו נמוך בעניינה, ואת התרשמותם כי הנאשמת ביטאה חרטה על אופן התנהלותה והכירה כשלים שהובילו לאירועים המתוארים, כגון העסקת עובדת צעירה מבלי לשאול לגילה ומבלי לברר את יכולתה להשגיח על פעוטות, והפיקה לקחים מהאירוע. עוד יש לקחת בחשבון, את הקושי הצפוי לנאשמת לרצות עונש מוחשי בגילה המבוגר, על כך המשתמש מכך.

13. באשר להטלת צו שירות למען הציבור, לאור מכלול הנסיבות המקלות בעניינה של הנאשמת ובעיקר לאור מאפייניה האישיים, היעדר עברה הפלילי וגילה המבוגר, איני מוצא לנכון להטיל על הנאשמת ענישה מוחשית בדמות צו של"צ, אך עם זאת אטיל על הנאשמת עונשים בדמות מאסר מותנה פיצוי כספי והתחייבות, אשר יש בהם כדי להוות עבור הנאשמת מסר חד וברור של גמול והרתעה.

סוף דבר

אשר על כן, לאחר ששקלתי את כלל השיקולים, ונתתי דעתי למכלול הנסיבות לקולא ולחומרא בעניינה של הנאשמת, לטיעוני הצדדים ולתסקיר שירות המבחן מצאתי לנכון למקם את עונשה של הנאשמת ברף הנמוך של מתחם הענישה ולהשית עליה את העונשים הבאים:

מאסר על תנאי - מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים. הנאשמת תישא בעונש זה אם בתקופה של שלוש שנים מהיום תעבור על עבירה נוספת בה הורשעה.

פיצוי - הנאשמת תשלם להורי הפעוטה ס"ש פיצוי בסך 4,000 ש"ח. הפיצוי ישולם ב-4 תשלומים שווים ורצופים, התשלום הראשון ישולם עד ליום 01.10.2020 ובכל 01 לחודש שלאחר מכן. התשלום יבוצע לקופת בית המשפט, וממנה יועבר על פי כתובת שתמסור המאשימה בתוך 7 ימים.

התחייבות - הנאשמת תתחייב כי היא תשלם סך של 4,000 ש"ח, אם תוך שנתיים מהיום תעבור על עבירה נוספת בה הורשעה.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום כ"ו אלול תש"פ, 15/09/2020 במעמד הנוכחים.

שי ברגר, שופט

הוקלדעלידיאטה רוט